

Távol, mégis közel

vasárnapi igemagyarázat

Enying,
2020. május 10.
a 10. istentisztelet nélküli nap

Textus: Filippi 2,1-8

Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, akkor tegyetek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete.

Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.

Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

* * *

Ismeritek azt az iskolai kísérletet, amikor egy vasreszelléssel teli tálra teszünk egy mágnest? Ha nem láttátok még, akkor is tudjátok, mi történik: a kis reszelékek a mágnes irányába mozdulnak el. Ebben az igeszakaszban azt mondja Pál apostol, hogy a gyülekezeti közösségünkben hogyan kel megélni a Krisztusban kapott egységünket. Hitünk, azaz a Krisztushoz való ragaszkodásunk az a mágneses erő, ami elmozdít minket. Mindannyiunkat ugyanabba az irányba. Ez a közös irányba mozdulás adja gyülekezeti közösségünk gerincét. A vázat, amire építkezünk. Szó szerinti (iskolát, óvodát, templomfelújítást) és átvitt értelemben ugyanúgy.

Ez a kép másrésztől azért is kifejező, mert a gyülekezet élet állandó és kétirányú mozgást jelent. Egyrészt a tagok mozgását a középpont, azaz Krisztus felé, másrészt az egymás felé való közeledésünket.

Furcsának tűnhet, hogy most, az egymástól való távolságtartás idején, miért kell arról olvasnunk, hogy gyülekezetünk valójában az egymással való közösségünk terepe. Akkor is, ha ma délelőtt is csak ritkán tölténék meg a templompadokat. Akkor is, ha a Tinódi felső tagozatában már traktorral is nehezen lehetne minket elvonszolni a templomba. Akkor is ha, felnőttként sokszor csak akkor mozdulunk el a csillagos templomtornyunk felé, ha éppen nem akad otthon más tennivaló. Gyakrabban, vagy ritkábban hallgattuk az ígét a járvány előtt: ugyanahhoz a közösséghez tartozunk.

Egyetértünk abban, hogy közösséghez tartozni jó, hogy gyermekeink/diákjaink számára kifejezetten hasznos. Egy érték-közösséghez tartozni, mint amilyen a gyülekezetünk, pedig a holnap szempontjából kulcskérdés. Másrésztől olyan élményekkel gazdagít (bibliaórák, családi játszóházak, gyülekezeti kirándulások, stb.), amilyenek egy viszonylag ingerszegény környezetben különös kincsnek számítanak.

Mégis, hiába hangzik mindez természetesnek, amikor a „tettek mezejére” kell lépünk, az otthonmaradás melletti érvek könnyebben jönnek elő, mint a mozduljunk meg! igénye.

Most van időnk végiggondolni, hogy mindez, amit természetesnek veszünk, mit is jelent nekünk. A járvány után hogyan juttatjuk majd kifejezésre, hogy Krisztus tanítványai egy tanítványi közösségben vagyunk? Egy gyülekezet nem akkor erős, ha intézménye, vagy intézményei, azaz különleges feladatokkal felruházott alkalmazottai vannak. Nem is az mutatja meg az erejét, hogy anyagilag mennyire stabil lábakon áll, hol tart az építkezéseiben. Hanem az, amiről Pál ebben az igében beszél a Filippiben és az Enyingen élőknek: mennyire mozognak a tagjai Krisztus és egymás felé.

Ezért fogalmaz Pál lényegre törően: „...*ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete.*” - azaz a célról beszél nekünk. Amit az újfordítású Bibliánk (rövidítve: UFO) úgy fordít, hogy „*ugyanazt akarjátok*”, azt Károli így: „*egyenlő indulattal legyetek*” (2. vers) Az „akarat” vagy „indulat” elsősorban gondolkozást jelent. Az eltérő gondolkozás egy emberi közösségben versengést, meghasonlást vagy dicsekvést, dicsőségvágyat eredményez.

(Ezért is tér át aztán Pál pár verssel később a dicsekvéstől való óvásra.) De van egy másik fordítási lehetőség is: nem akarat, nem indulat, hanem a gondolkozás mellett egy *érzés*. Ha csak az akaratunkat igyekszünk összehangolni, abból kiszülhet egy eredményes együttes munka, de a tettek egymáshoz idomítása még mindig csak azt jelenti, hogy a felszínen tudunk együtt mozdulni. Pá ezért kezdi ezzel: ha *van vigasztalásunk Krisztusban*. Ha jelent valamit nekünk Krisztus élete, váltságshalála és feltámadása és ha jelent valamit a krisztusi életmódra való törekvés, akkor...

Krisztus motivál-e, vagy valami más? Krisztus felé és érte mozdulok, vagy a saját hangomat, akaratomat, dicsőségemet akarom-e érvényesíteni a gyülekezeti közösségemben? De a gondolatot tovább is vihetjük az összes közösségünkre. A kérdés végsősoron ez: krisztusi indulattal gondolkodom? Az akaratomat hozzá igazítom? Valóban az ő szeretete motivál engem? Mennyire jellemző rám, hogy másokon keresztül akarom-e érvényre juttatni a meggyőződésemet.

Egy konkrét gyülekezetet, a Filippi városában élőket szólítja meg Pál ebben az igében. Isten a Szentlelke által pedig most minket kérdeznek, figyelmeztetnek és bátorítanak Pál szavai. Elsősorban a gyülekezeti közösségünkben való dolgainkra, másodsorban a többi közösségben való mozgolódásunkra irányítva a reflektorfényt.

Világítson be, világítson át és világosítson fel minket: Hadd történjen meg a csoda, hogy úgy mozduljunk el felé, ahogy egy kis vasreszelék indul a mágnes irányába. Ismerve a célt és együtt a többiekkel.

Ezért imádkozzunk ma! Egymástól távol és mégis közösen.

Ámen!

* * *

*Hadd menjek, Istenem, mindig Feléd,
Fájdalmak útjain mindig Feléd.
Ó, sok keresztje van, de ez az én utam,
mert Hozzád visz, Uram, mindig Feléd.*

Református énekeskönyv 422. dicséretének 1. versszaka